

sve to njezin Ivo shvatio. Sad je sirotica bila još više uzrujana nego li ono na Dujmovo. Zaklonila se žurno u svoju sobicu, da se u samoći isplače.

— Bože moj dragi, što je to? Što se to dešava sa mnom? — pitala je samu sebe roneći gorke suze. — Kakva je to obmana? Zašto u svemu tomu ne vidim nego zlo, nesreću? Zašto nisam ravnodušna za sve to? Rekao je onda na plokati par laskavih riječi: pa neka je rekao! Što bi se pak Mleci ponosili sa mnom! Tko božji u Mlecima znade da sam ja sirota uopće živa? Sreće ti moje, da nisam razumjela ono nekoliko tuđih riječi! . . . Pa onda me je pogledao; a pogledao je i malo prije! Pa neka gleda; ta gledaju me toliki! . . . Zašto me takve gluposti uzrujavaju? Za Boga miloga, ta ja ne ljubim Barbariga, niti sam se ničim, ni mišlju samom, iznevjerila svome vjereniku! Ako bi me moglo nešto da obveže prema knezu, to bi mogla biti vrlo sitna zahvalnost za one lijepe riječi, koje on meni niti nije izravno upravio . . . — Ali ja ni toga osjećaja ne primjećujem u sebi. —

Na svu sreću toga se dana Ivo nije navratio k njoj, pa se je već slijedeći dan opet primirila. Na večer je došao njezin Ivo s Petrom. Ona ih je dočekala vesela kao uvijek. Razgovarali su mnogo i o svačemu. Konačno su navrnuli govor i na gradskoga kneza. Taj čas kao da joj se je zamaglilo pred očima. Sjeća se ona dobro, kako se je razgovor razvijao. Počeo je Petar:

— Ja ti ne shvaćam našega kneza. Meni je on čudan čovjek. Otkad je preuzeo upravu grada nije se nikad sjetio da imade na svijetu stratijota, već me je jednostavno dao dozvati k sebi, te mi je suhoparno nalagao, što je imao da naloži. A danas, molim te, promisli: došao je u moju vojarnu.

— Bio je i kod mene, baš jučer — javi se Ivo. — Nisam imao zgode da ti rečem.

— Je li ti sve pregledao?

— Sve potanko, i tražio je da ga u sve uputim i o svemu izvijestim.

— Tako je bilo i kod mene.

— Našao je, to se zna, sve u najboljem redu, pa je izrazio svoje zadovoljstvo.

— Kod mene također. Pohvalio je red i čistoću, pa i moje ljude, a meni je naglasio da je vrlo zadovoljan.

— Ali da znadeš Ivo kako je bio ljubezan sa mnom! Čovjek ne bi rekao, da je to on, onaj strašni, nemilosrdni Marko Barbarigo, pred kojim svi dršću!